

A ko je bolj na tanko ogleda, začudi se še bolj, ko vidi, da so se gosenice izpremenile v podolgate črvičke, pri katerih ne vidi ne glave ne nog. Živelci so in se premikali. Za nekaj tednov pogleda Jélčica zopet v kupico, ali kaj vidi? Vse polno lepih, pisanih metuljev se premika po kupici. Metuljček, ki še nij izlezel pomaga si z vso močjo iz mešička. Njegova nežna krila so bila še jako majhena. Hitro se premika po kupici, in predno je bilo četrte ure, vzrastla mu so krila. Ko so vsi metulji prilezli iz svojih bub, nese Jélčica kupico na vert, odvzame papir in izpusti metulje.

Vselej, kadar je videla rujavega metulja s črno lisastimi krili po vertu ferfetati, rekla je: „ti si gotovo jeden iz moje kupice!“

Bil je to metulj, koprivar.

F. Silvester.

Velikodušnost.

Španski zgodovinarji pripovedujejo lep izgled velikodušnosti in ljubezni do bližnjega.

Razperla sta se bila dva plemenitaša. Pervi je bil Španec, drugi Maver. V tem boji ubije španski plemenitaš protivnika in pobegne. Na begu se mu posreči, da preskoči visok zid, ki je ograjal velik vert. Ker ga nihče nij videl, izgubili so njegovi preganjalci ves sled.

Vert je bil svojina nekega Mavra. Temu razodene begún svoje hudodelstvo ter ga prosi milosti in zavetja. Maver sprejme prijazno prišlega človeka in mu pravi: „Ná, tukaj pokusi to breskev in bodi brez skerbi, dokler si v mojem varstvu“. Potem ga zapre v hišo na vertu rekoč, da mu hoče preskerbeti konja za beg. Maver nato otide v svojo hišo. A jedva se vsede, zasliši zunaj pred vrati plakanje in veršenje ljudi. Takój stopi iz hiše, — ali kako ga v serce zabolí, ko vidi lastnega sina ubitega. Ljudstvo mu pripoveduje vso dogodbo sinove smerti. Zdaj spozna oče, da človek, ki je v njegovej oblasti nihče drugi nij, nego morilec njegovega sinu. Ali velikodušni mož tega nikomur ne pové, nego gre v mraku na vert, kakor da bi hotel tam v samoti obžalovati smert svojega sinú, — ter zapové, da ne sme noben človek za njim. Prišedši k Špancu nagovori ga: „Kristjan! mladenič ki si ga umoril, je moj sin; njegovo truplo leži doli v hiši. Tebe bi moral za to hudodelstvo kaznovati, a ker si z menoj jedel in ti svoje pomoči nijsem odrekel, ostanem mož beseda.“ To rekši, prime beguna za roko in ga pelje do hleva, kjer mu ponudi svojega najlepšega in popolnoma opravljenega konja, rekoč: „béži, daleč od tod. Noč naj ti bode pokroviteljica, in ko dan napoči, lahko si že več milj daleč od tega kraja. To je res da si kriv smerti dragega mi sinú, ali Bog je dober in pravičen, hvala mu, da mi je dal priložnost tebi otéti življenje in meni izpolniti obljubo.

D. Majarón.